

HALKIN KURTULUŞU

HALKIN KURTULUŞUNUN İLAVESİDİR. PARA İLE SATILMAZ

6 KASIM 1979

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

HALKIN KURTULUŞU

Proleter devrimciler Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının gerçek savunucularıdır

14 Ekim'de yapılan seçimler karşısında alınan tavır, diğer bütün demokratik hakların savunulmasında olduğu gibi, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının da gerçek savunucusu proleter devrimcilerle, bu hakkın "elde edilmesini" kitleleri aldatmanın ve gericiliğin kuyruğuna takmanın demagoji aracı yapan Kürt Modern Revizyonistleri ve "Milliyetçi"leri arasındaki farkı ortaya koyan bir ayıraç oldu.

Proleter devrimci hareket halkın, burjuva gerici partilerle olan bağlarının hızlı bir şekilde kopmaya başladığını, mevcut düzene ve parlamentoya karşı muhalefetinin genişlediğini vurguladı. Gericiliğin, kitlelerin seçimlere karşı ilgisizliği ve oy kullanmama şeklinde beliren eğilimlerinden korkuya kapıldığını, bunun için de bu dönemde özellikle halkı parlamentoya ve seçimlere umut bağlamaya sevkedip düzene bağlı tutmaya çalıştığını tespit etti. Bütün bunların yanısıra ilk olarak sıkıyönetim şartlarında yapılacak seçimlerin faşist diktatörlüğü güçlendirmeyi ve sıkıyönetimi meşrulaştırmayı amaçladığını, bunun karşısında demokratik hakların ve bu arada Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının savunulmasının kitlelerin yükselen mücadelesini ilerletebilmenin gerçek yolunun bugünkü koşullarda seçimleri boykot ederek ifade olunabileceğini gösterdi. Gerçek kurtuluşa giden yolda bugün izlenmesi gereken taktiğin seçimleri boykot olduğunu ortaya koydu ve Kürt ve Türk ulusundan emekçi halka boykot çağrısı yaptı.

Halkın çıkarlarına uygun olarak yapılan bu çağrı seçimlere karşı aldığı tavırda da görüldüğü gibi Kürt emekçi kitleleri tarafından derinden desteklendi.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı açısından bakıldığında bugünkü şartlarda seçime katılıp, katılmamak doğrudan ulusal baskıya karşı çıkmak veya onu onaylamakla eş anlamlıydı. Kürt komünistler, Kürdistan'ın bütün ulusal-demokratik haklarının gaspı temelinde inşa edilen ve yükseltilen bu devlete, onu maskeleyen parmamentoya seçim güldürüsünün yüzünü açığa çıkarıp boykot çağrısını derinleştirerek karşı durdular.

Kürt modern revizyonistleri ve "milliyetçi"leri ise kitlelerin yükselen mücadelesini yeniden düzenin kuyruğuna takmak için tek kelimeyle soyunarak adeta daha çok insanı sandık başına götürmek için yarışa girdiler. Daha düne kadar "sömürgeci Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve parlamentosu" diyerek yırtınan bu sömürgeciliğin çömezleri bugün bu doğrultuda tek bir laf bile etmeden halkın gözünün içine baka baka onu düzene ve gerici partilere peşkeş çeken oylar istediler. Bunların ne kadar "Anti-sömürgeci" olduklarının(!) kanıtı artık seçim sandıklarında ve devletin arşivlerinde saklıdır.

Gerici sınıfların Kürt ulusu üzerinde uyguladıkları çift yönlü baskıya (ulusal ve sınıfsal) tepki olarak Kürt emekçi kitlelerinin seçime katılımının düşük olacağından korkan burjuva partiler ve sözcüleri başka yalanlarla artık kimseyi kandıramayacaklarını bildiklerinden bu defa da kitlelerin düzene ve seçime ilgisini artırmak için Kürt sorununa sarıldı, ona sahtekarca sahip çıkmaya kalktılar. MHP'den MSP'ye, TSİP'e kadar bir dizi uşak takımı gericiliğin bu politikasının sözcülüğünü yaptı. Ama özel olarak da gericilik tarafından DDKD ve Özgürlük Yolu gibi Kürt sosyal-faşistleri Kürdistan'da bunun için görevlendirildiler.

Ülkemizdeki egemen sınıflar bu politikayla iki şeyi amaçlamaktadırlar. Birincisi: Yükselen Kürt ulusal muhalefetini uşak parti ve örgütlerini kullanarak kendi yedeğine almak ve onu parlamentarizm sınırları içerisine çekerek boğmak. İkincisi ise: Ulusal baskı ve Türk şovenizmi karşısında yükselen ulusal muhalefetin Kürt şovenizmine dönüşmesini kışkırtarak çeşitli milliyetlerden işçiler ve emekçiler arasındaki birliği parçalamaktır. Ortada bir "Kürt sorunu" varsa bunun da çözümünü(!) kendi denetimi altına almak istemektedir.

Oysa, değil emperyalizmin ve komprador-feodal sınıfların, milli burjuvazinin dahi milli meseleye artık çözüm getiremediği çağımızda ulusal özgürlüğü kazanmanın tek yolu komprador-feodal ekonomiye ve iktidarına son vermekte yatmaktadır. Emperyalistler ve ülkedeki dayanağı sosyal sınıflar kendi yarattıkları bu meseleyi sadece kitleleri aldatmak ve düzeni devam ettirmenin bir istismar aracı yaparlar. Burjuva partilerin yanı sıra DDKD, Özgürlük Yolu gibileri Kürdistan'da bu işin başından beri gönüllüleridirler.

Gericilik bu politikasında büyük desteklerden birisini Kürt reformistlerinden almaktadır. Rızgari; Alâ Rızgari gibi gruplar kitleleri "Yurtsever-demokrat adayları destekleyelim" diye seçime katılmaya çağırmaktan tutun da Kürt işçi ve emekçilerini diğer milliyetlerden sınıf kardeşlerine karşı kışkırtmaya, komprador-feodal düzenin ve sınıfların kuyruğuna takmaya çalışmışlardır. Reformcularla, gericiler arasındaki yakınlığın bir yanını da parlamentarizm konusu oluşturmaktadır. Ne derlerse desinler bu gruplar Kürt ulusal meselesinin çözümünü(!) bir parlamento oyunu, kültürel özerklik-otonomi veya düşledikleri ama emperyalizmle içiçe bir Kürt parlamentosu dahilinde görmektedirler. Sonuç olarak onların önerdikleri ya iktisadi ve siyasi iktidarı hakim sınıfların eline bırakarak ulusal-kültürel özerklik gibi okul, dil vb. kültürel kurumlarda toprak ağalarının ve emperyalistlerin kültürünü yaymak için söz sahibi olmak ya da siyasi ve iktisadi iktidara Kürt komprador-feodal sınıflarının -veya kısa zamanda iktidarı onlara devredecek milli burjuvazinin- tek başına oturduğu ayrı bir Kürt devleti ve parlamentosu yaratmaktır.

Seçimler karşısında alınan tavırlarıyla da kanıtlandığı gibi reformcu Kürt hareketleri faşist diktatörlük ve onun ulusal baskı politikası karşısında devrimci bir alternatif oluşturamamaktadırlar. Kitleleri Kürt sosyal-faşistlerine ve düzene akıtan bir kanal olmaktadırlar. Bu durum reformcu Kürt burjuvazisinin burjuva-milliyetçi ideolojisiyle mücadele edilmeden Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tutarlı biçimde savunulamayacağını ve sorunun nihai çözümünün mümkün olamayacağını göstermektedir.

Kürt emekçi kitlelerinin hızla gelişen bilinci ve mücadelesi Kürt modern revizyonisti ve "milliyetçi"si grupların yüzünü açığa çıkarmakta ve onların boyunu aşmaktadır. Gelişen bu mücadele toprak ve özgürlük kendi kaderini tayin etme ve DEMOKRASİ mücadelesidir.

Kürt komünistler ve devrimciler!

Proleter devrimci çizgiyle, her türden burjuva çizgi arasında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı açısından öze ilişkin farklılık bu hakkın elde edilmesi doğrultusundaki mücadeleyi proletarya ve emekçi halkın iktidarı mücadelesine tabi kılınıp kılınmadığı noktasındadır. İktidara giden yolu ancak birleşik devrimci komünist partisinin önderliği altında diğer milliyetlerden sınıf kardeşlerimizle birleşerek yürüyebiliriz. Toprak ve özgürlük mücadelesini yükseltelim, bu mücadeleyi burjuva ideolojilere ve onların siyasi akımlarına karşı mücadeleyle birleştirelim.

Türk komünistler ve devrimciler!

Bir başka ulusu ezen ulusun halkı özgür olamaz. Şovenizme ve milli baskıya karşı duralım. Kürt ulusunun zora dayalı birliğinin yerine gönüllü birliği geçirmek için gericiliğe darbe indirerek Kürdistan'da yükselen mücadeleye omuz verelim ve Kürt ulusunun ayrılma hakkını tavizsizce savunalım.

Kürt ulusu devrimle özgür olacaktır

14 Ekim'de seçim yapılan 29 ilden 10'u Kürdistan'da idi. Genel olarak bütün ülkede olduğu gibi seçim yapılan Kürdistan illerinde de halkın seçimlere katılmasında büyük azalma Kürt emekçi halkının seçimleri ve parlamentoyu artık bir kurtuluş yolu olarak görmekten uzaklaştığını kanıtladı.

Burjuva basın ve yayını daha seçimlerin sona ermesinden bir kaç saat sonra büyük bir telaşla seçimlere katılma oranının % 75 dolaylarında olduğunu ilan ettiler. Halkın bu kadar büyük bir çoğunluğunun(!) seçimlere katılarak "kışkırtıcı mihrakların" oyununa gelmediğini ve halkın oylarıyla bu "çevrelere" en ağır tokatı indirdiğini söyleyerek avunma içine girdiler.

Oysa gerçek durum ne budur, ne de seçime katılma bunların ilan ettiği kadar olmuştur. % 75 katılımın olduğu kuyruklu bir yalandır. Genel olarak seçim yapılan illerin tümünde oran bu olmadığı gibi özel olarak Kürdistan'da seçim yapılan 10 ilin durumuna bakıldığında bu yalan daha açık görülmektedir. Bu 10 ilde 1.5 milyon dolayında olan seçmenin % 45'i oy kullanmamıştır. Yani feodal ve kişisel bağımlılığın en yaygın olduğu Kürdistan'da dahi seçime katılma oranı ilan edildiği gibi %75 değil % 55'dir. Bu 1.5 milyon seçmenden 300.000'den fazlası seçmen olduğu halde oy kullanmadığı gibi 300.000'den fazla insan da kendisini seçmen dahi yazdırmamıştır. Burjuvazinin istatistikçileri bu kendisini seçmen dahi yazdırmayan ve oy kullanmayan yüzbinlerce kişiyi (bu rakam Türkiye genelinde 1.175.277'dir) el çabukluğuyla yok ettikten sonra çıkara çıkara % 75 oranına ulaşmışlardır(!) Oysa 1977 seçimlerinden bu yana 2 yıllık sürede nüfus azalmamış artmıştır.

Burjuvazinin açıklamaya cesaret edemediği oranlardan birkaç örnek verirsek: Seçime katılmama oranı Kars'ta % 56.6, Bitlis'te % 41.8, Van'da % 43 dolaylarındadır.

KÜRT HALKI SEÇİMLERE İLGİ GÖSTERMEMİŞTİR

Seçimlerden sonra ortaya çıkan rakamlar Kürt halkının seçimlere ilgisinin azaldığını göstermektedir. Serflik kalıntılarının varlığını sürdürdüğü Kürdistan'da emekçi kitleler toprak ve özgürlük istemektedirler. Milyonlarca köylü topraksızdır ve toprak talep etmektedir. Orta ve yoksul köylüler ağa-tefeci banka sömürüsü altında ezilmekte, soyulup soğana çevrilmektedir. Köylülük yarı-feodal sömürünün kaldırılmasını istemektedir. Taban fiyatların ürünün değerinde tutulmasını istemektedirler. Milyonlara varan işsizler iş, işçiler hak istemektedirler. Kürdistan militarist ordunun kışlası durumundadır. Militarizm at oynatmakta emekçi Kürt halkına kılıç sallamaktadır. Emekçi halk Kürt ulusundan olduğu için üzerine uygulanan jandarma-komando-polis baskısının kaldırılmasını, özgürce yaşamayı istemektedir.

Mevcut siyasi partiler yıllardır Kürt halkının bu taleplerini kendilerinin çözeceğini söyleyerek ve feodal boyunduruklar halkı kendilerine bağlı tuttular. Seçimlerde kazanır, parlamentoya girer hükümet olurlarsa bu sorunları çözecekleri yalanını söylediler. Kürt halkı kendi tecrübesiyle bu partilerin tümünü büyük ölçüde tanıdı ve onların birer sahtekar olduğunu gördü. Halkın bilincinde bütün faşist, reformist, revizyonist, dinci partilerin sahtekarlıkları ve seçimlerin de birer aldatmaca olduğu fikri gelişmektedir. Kitlelerin düzene ve onun partilerine hoşnutsuzluğu ve mücadelesi hızla artmakta, burjuva partilerin yüzü bir bir açığa çıkmaktadır. İşte Kürt emekçilerinin seçimlere ve gerici burjuva partilerine duyduğu bu ilgisizlik yükselen bu mücadelenin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

SEÇİMLERDEN KİM GÜÇLENEREK ÇIKTI?

Kürdistan'da yapılan seçimlerde 15 senatörlüğün 9'unu AP, 3'ünü MSP ve 3'ünü de CHP aldı. Seçim sonuçları ilan edilir edilmez tüm gericiler, özellikle AP'li ağalar seçimlerden güçlenerek çıktıklarını ilan edip küflerini havaya attılar. AP oyları kendisinde mi toplamıştır? AP halkın oylarının çoğunluğunu değil; emekçi kitlelerin yarıya yakınının oy kullanmadığı ve böylelikle azalan oyların çoğunu almıştır. AP'nin diğerlerine göre daha çok oy aldığı doğrudur ama bu halkın AP'ye yöneldiğinden değildir. Geçen seçimlerde AP'li olduğu halde ayrıca bağımsız aday olan ve feodal bağlarına ve zorbalığına dayanarak oy alan ağalar bu seçimlerde bağımsız aday olmamış AP'yi desteklemişlerdir. Aynı feodal bağımlılık temelinde verilen oylar bu defa AP'ye gitmiştir. Bu durum dahi devrimci güçlerin gelişmesinin karşısında birleşen gerici güçlerin ne kadar zayıf olduklarını kitlelerin kendilerinden kopmasını engelleyemediklerini gösterir. Çünkü "AP'li olduğu" halde bağımsız adayların olmadığı ve onların da AP'yi desteklediği koşullarda AP'nin oylarının bugünkünün iki katı olması gerekirken bu dahi sağlanamamıştır. Öyleyse AP'nin oyunun arttığı yalandır.

Ama bütün bunlara karşın kullanılmayan oyları barındıran potansiyel devrime doğru kanalize olmaya başlamış, bu kitleleri örgütlemenin ve kitle mücadelesini geliştirmenin önü açılmıştır.

Bu seçimler devletin ve parlamentonun sınıf niteliğini daha açık ortaya koydu. Seçilen senatörlerin hemen hepsi ya toprak ağası, aşiret reisi ya da onların desteğini alanlardı. Böylece tencere yuvarlandı kapağını buldu. Küfrevi'ler, Kartallar, Atalaylar gibi Kürt toprak ağaları, Halis Soylu gibi emekçi halkın kanı ve sağlığı üzerine saltanat kuran, sermaye biriktiren tıp patronları, İdris Arıkan gibi Kürtçü-şeriatçılar kapağı parlamentoya attılar. Bunlar bir yanda bölgelerindeki feodal egemenliklerini sürdürmek için yarı-feodal düzeni parlamentodan da korumaya çalışacaklar, bir yandan Kürt halkının yükselen mücadelesini ezmek için çıkartılan yeni "Tenkil seferlerinin" altına parmak basacaklar, bir yandan da emperyalizmin Kürdistan'a ve Kürt meselesinin geleceğine ilişkin direktifleri karşısında fes çıkartacaklardır.

SEÇİMLER BAHANE EDİLEREK KÜRDİSTAN'DA MİLİTARİZMİN BASKILARI ARTTI

"Seçimlerin engelleneceği", "Seçim güvenliğini sağlama" gibi bahanelerle Kürt halkı üzerine estirilen terör daha da artırıldı. Seçim güvenliğini sağlamak adı altında Siirt'in, Mardin'in Van'ın, Bitlis'in birçok köyleri basıldı. Köylülerin silahlarını toplamak için yüzlerce insan işkenceye, insanlık dışı davranışlara tabi tutuldu. Evler basıldı. Sokaklardaki insanlar sorgusuz sualsiz alınıp götürüldü.

Artırılan bu terör seçim yapılan illerle de sınırlı kalmadı. "Ülke genelinde bir seçim havasına girilmiştir" gerekçesiyle jandarma-komando-polis baskısı ve zulmü bütün Kürdistan'a yayıldı. Egemen sınıflar bu fırsatı da Kürt halkını sindirmek için değerlendirdiler. "Doğu'ya girilemiyor" diyerek baskılarını Kürdistan'a iyiden iyiye kaydırmışlardır.

Bütün ordu ve polis Kürt halkına karşı kışkırtıldı. İçişleri Bakanı genelge yayınlayıp "seçimlerden sonra doğuda Kürtler ayaklanacak" diyerek Kürdistan genelinde olağanüstü durum ilan edildi. Seçimlerden önce başlayarak kürdistandaki askeri tatbikatlara hız verildi. Bu doğrultuda Korgeneral Nihat Anılmış - 79 ve komando eğitim tatbikatları yapıldı. Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığınca bütün Kürdistan'ı kapsayan ŞİMŞEK PLANI hazırlandı. Ve ordu buna hazırlandı.

Seçimler bahane edilerek Kürdistan'da bir adım daha öne çıkarılan militarizm terörünü arttırdı.

KÜRT MODERN REVİZYONİSTLERİ VE MİLLİYETÇİLERİ SEÇİMLERDE DÜZENE HİZMET SUNDULAR

DDKD ve Özgürlük Yolu gibi Kürt sosyal-faşist grupları kitlelerin düzen ve parlamentodan kopmalarını engellemek için seçimler döneminde mevcut siyasi partileri aratmayacak bir faaliyet içersine girdiler. Bugüne kadar nerede yükselen bir mücadele varsa onu ezmek için faaliyet sürdüren bu gruplar bu defa da karşı-devrimci görevlerini kitleleri tam da bugünkü şartlarda gericiliği güçlendirmekten başka anlama gelmeyecek seçimlere katmak şeklinde yerine getirdiler. Gericilerin ve reformistlerin yalnız kalmaya başladıkları anda onların imdadına yetişen yine bu gruplar oldu. Özgürlük Yolu Ağrı'da CHP adayı Naci Kutlay'ı desteklerken, DDKD de Mardin, Siirt, Van'da TSİP'ten bağımsız aday olarak seçime katıldı. Ayrıca Özgürlük Yolu TSİP'ten bağımsız DDKD adaylarını da destekledi. TSİP ve CHP gibi Kürt ulusunun varlığını dahi inkar eden reformist ve sosyal-faşist siyasetlerle ortaklıkları bu Kürt revizyonisti grupların, Kürt ulusunun KKTH nasıl "savunduklarını" açıkça göstermiştir. Bunların Kürt ulusunun KKTH'ndan komprador-feodal ekonominin yaşatılmasını, emperyalizmin boyunduruğunun devamını, feodalizmin varlığını sürdürmesini anlatmaya çalıştıkları iyice görüldü. Ulusun KKTH'nı düzene ve Kürt gericiliğine terk ettikleri bütün halkın önünde açığa çıktı.

İlk olarak sıkıyönetim şartlarında yapılan seçimlere katılarak onu meşrulaştırmaya hizmet eden bu sosyal-faşistler, Kürdistan'da sıkıyönetimin baş destekçisi olduklarını göstermiş oldular. Sıkıyönetime karşı hiçbir faaliyetleri olmayan, ama sahtekarca "Sıkıyönetime Hayır" diyen Kürt sosyal-faşistleri artık yüzlerini gizleyemez olmuşlardır. Kitlelerin karşısında her türlü karşı-devrimci, faşist girişimin her zaman destekçisi olan DDKD ve Özgürlük Yolu, kitlelerin mücadelesini geliştirecek "boykot" taktiğinin de engelleyicileri olarak gerici sınıfların kolluk kuvveti görevi yaptılar.

Bu grupların hangi sınıflara uşaklık ettiği, onları yakından tanımak açısından çarpıcı örneklere yenileri eklenerek açığa çıkmıştır. Seçimleri "boykot" etmemek bir yana seçime katıldıkları zaman parlamentoya kimleri göndermek için çaba sarfettiler? Kimlerle işbirliği yaptılar? Bunlarınki bir taktik olarak seçimleri boykot etmemek yanılgısı (!) değildir. Doğrudan Kürt toprak ağalarına çalışma, onlara uşaklık etmedir. İşte Mardin örneği.



Mardin'de TSİP'ten aday görünen DDKD'li Mahmut Oral'ı, bağımsız milletvekili Nurettin Yılmaz ve aşireti başta olmak üzere, Mardin CHP Milletvekili ve yörenin büyük toprak ağası Ahmet Türk'ten, Nusaybin, Zorağa köylerinde büyük toprak ağası Hüsnü Kurt'a kadar olan kesim destekledi. Bu ağalar, köylünün ürününe elkoyan, onların topraklarını gasbeden, faşist diktatörlüğün Kürdistan'daki dayanakları Kürt toprak ağalarıdır. Köylüyü feodal bağımlılığı altına alan bu toprak ağaları bütün zor ve aldatma yöntemiyle TSİP'ten DDKD adayına oy verdirttiler. TSİP, Mardin'den 16.661 oyu işte böyle aldı (!) Ağrı'daki, Van'daki, Siirt'teki durum da bundan farklı değildir.

Kürt milliyetçisi "Ala Rizgari" gibi gruplar bu sosyal-faşist akımlarla birçok konuda olduğu gibi kitleleri seçimlere katmak noktasında da birleştiler. Bunların tümü geçmişte ettikleri "sömürgeci T.C devleti ve parlamentosu" laflarını ağızlarına dahi almadan düzeni ve sömürgeciliği teşhir etme zahmetine dahi katlanmadan kitleleri tam da onların önemli bir kesiminin gerici partilerden kopmakta olduğu şartlarda gericiliği güçlendirmek üzere sandık başına götürmek için yoğun bir faaliyet içine girdiler. Kürt milliyetçilerinin yaptığı, düzeni teşhir etmek temelinde seçimlere katılmamak da değildi. Nitekim onların "yurtsever-demokrat adayları desteklemek" adı altında seçimlere katılma kararları, kitle mücadelesini yükseltecek bir taktik değildi.

Kürt milliyetçisi gruplar, kitle mücadelesinin önüne geçmek için ne yapacaklarını şaşırdıklarından ne yazdıklarını dahi bilmeden saçmalamaya başladılar.

".....Sömürgelerin, sömürgeci devlet parlamentosunda temsilini sağlayan seçim sistemi özü itibariyle sömürgeciliği kamufle eden siyasi bir tahrip aracıdır" diye başlayan Ala Rizgari'nin 3 nolu özel eki "Ancak genel olarak gerekse yerel olarak önerinin gelmesi halinde ilkelerde anlaşmaya varılırsa..... TİP. TSİP desteklenebilir" diye seçime katılma görevi koydu.

Kürdistan'da sıkıyönetime teslim olmak ve yükselen kitle mücadelesinin önünü tıkamak isteyen bu reformistler, sonunda, sömürgeciliği onaylayıp onaylamamak anlamına gelen seçim taktiğini bugünkü şartlarda seseçime katılmaktan yana belirleyerek gerçek kimliklerini açık ettiler.

Oysa bugünkü koşullarda tutulacak iki yol vardı: Ya seçime kitleleri katmaya çalışarak parlamentoyu faşist TC devletini ve sıkıyönetimi meşrulaştırarak Kürt ulusu üzerindeki boyunduruğa evet demek; ya da seçimleri boykot ederek ulus ve halk için bağımsızlık ve demokrasiyi savunmak, sömürgeciliğe hayır demek. Seçimler karşısında alınan tavır, kimin gerçekten emperyalizme, tekellere, feodalizme ve de gerçek sömürgeciliğe karşı çıktığını bir kez daha göstermiştir.

Yaşanılan hayat ve olaylar Kürt komprador-feodal sınıfları ve onların uşak örgütleri DDKD Özgürlük Yolu gibileriyle onlara yedek güç oluşturan reformcu, milliyetçi sınıf ve siyasetleri önderliğinde Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin etmesinin emekçi halkın komprador-feodal kölelik zincirlerinden kurtulmasının mümkün olmadığını göstermektedir.

Geniş emekçi yığınlar seçime katılmamakla faşist-reformist, revizyonist ve dinci burjuva düzen partilerine olduğu gibi, kitleleri seçime katmakta bunlarla yarışa giren Kürt modern revizyonisti ve reformisti gruplara da ağır şamar indirmiştir

Kürt halkının bu mücadelesi durmayacak, Birleşik Devrimci Komünist Partisi'nin önderliği altında daha geniş mevziler elde ederek ilerleyecektir.

Askeri tatbikatlar Kürt halkının mücadelesini durduramayacaktır

Faşist diktatörlük, Kürdistan'da Kürt emekçi kitlelerine gözdağı vermenin ve onları sindirmeye çalışmanın bir aracı olarak askeri tatbikatları bir türlü elinden bırakmamaktadır. Son zamanlarda bu askeri tatbikatlar birbirini kovalamaktadır. Daha önce yapılan Kanatlı - 79, Kış - 79 gibi birçok tatbikatlara son iki ay içersinde Kars'ta, Gaziantep'te, Hakkari'de ve Urfa'da yapılan dört ayrı tatbikat daha eklendi.

Korgeneral Nihat Anılmış, Orgeneral Yakup Şevki Subaşı, Komando er eğitim adı altında yapılan bu askeri tatbikatların daha öncekilerden farkı: bu tatbikatlarda gerçek mermi ve bombaların kullanılması ve hava kuvvetlerinin de katılmasıdır. "Kara ve hava kuvvetlerine bağlı birlikler arasında işbirliği ve koordinasyonu sağlamak" gerekçesiyle Kürt köylülerinin topyekün imhasının(!) provasını yapmaktadırlar. Emekçi yoksul halka daha öncekilerde toplanarak zorla "düşman askeri" (!) rolü oynatılır ve onlara saldırılıp, gözdağı verilirken, bu defa zorla toplatılmış ve tatbikat seyrettirilmiştir.

Bu son tatbikatların dikkati çeken önemli bir yanı hepsinin seçim öncesi dönemde yapılmasıdır. Gerici sınıflar ve uşakları Kürt halkını seçimlere katmak için yoğun bir faaliyet ve demagojik propaganda sürdürürken; bir yandan da devletin gücünü ispatlamak ve halka gözdağı vermek için tatbikat yapmaya hız verdi. İran'daki halk hareketinin kürt halkı üzerindeki etkilerini kırmak, yükselen ulusal-demokratik halk muhalefetini ezmek için nerdeyse her faşist paşanın adına bir tatbikat düzenlemektedirler. Hakim sınıflar ve militarist ordusu kendi gönüllerince Kürdistan'daki ani bir kitle patlamasını bastırmaya hazırlanıyorlar.

Bugüne kadar Kürt halkı üzerinde uygulanan baskı ve katliamların hangisi halkın mücadelesini durdurabildi ki? Hiçbiri. Kürt halkı yıllardan beri baskı ve zulümden yılmadı, bütün zorbalık ve sömürü onun düzene ve hakim sınıflarına sadece kinini biledi, daha geniş emekçi yığınları mücadeleye sevketti. Düzenin yıkılmasından korkanlar büyük bir telaşla kürdistan'ı kışlaya çevirmişlerdir ama emekçi Kürt halkına bu zorbalıklar sökmeyecek, bunun hesabını sorumlularından bir bir soracaktır.

"Kalkınmayı köylüden başlatacağız" diyen Ecevit ve hükümetinin Kürt köylüsüne "kalkınma" yerine kan ve zulümden başka bir şey götürmediği açıkça görülmüştür. Özellikle yapılan tatbikatların Urfa, Hakkari, Mardin vb. gibi toprak talebinin en yaygın olduğu yerler olması tesadüfi değil doğrudan bu gelişmeyi durdurmak içindir.

Bütün burjuva yazarlar içişleri bakanı Hasan Fehmi Bey(!) için tuzağa düştü diye günlerce yazılara döşenirken, bu mesele karşısında tam bir suskunluk içerisindedirler. Bütün revizyonistler ve bu arada Kürt modern revizyonistleri ve milliyetçileri de suskunluklarını korumaktadırlar. Bunlar ya hiç ses çıkarmamakta ya da bir-iki satır yazıyla işi geçiştirmektedirler. Çünkü Kürt modern revizyonistleri ve "milliyetçi"leri Kürdistan'da gelişen mücadeleden korkmakta ve onu sindirmek için saldıran kim olursa olsun -sömürgeci dedikleri ordu dahi olsa- bu saldırıları sessiz kalarak alttan alta desteklediklerini gizleyememektedirler. Hakim sınıflarla Kürt emekçi kitlelerini seçime katmak noktasında birleşen bu hainler, egemen sınıfların politikalarının devamı olarak ortaya çıkan baskı ve tehditler karşısında tabii ki ses çıkarmayacaklardı.

Yarı-feodal kölelik ve ulusal esaretten kurtulmak için mücadele eden Kürt halkının toprak-demokrasi-ulusal özgürlük istemini yok etmeye hiçbir güç yetmeyecektir. Komprador-feodal sınıflar düzenleri ve Kürt ve Türk yandaş örgütleriyle birlikte yok olup gideceklerdir.

KÜRDİSTAN'DA
ASKERİ TATBİKATLARA
HAYIR!

Kürt proletaryası ve halkına hazırlanan yeni siyasi tuzaklar boşa çıkacaktır

KÜRT İŞÇİLERİ VE EMEKÇİLERİ KENDİSİNE HAZIRLANAN YENİ SİYASİ TUZAKLARI BOŞA ÇIKARACAK VE ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ VE SOSYALİZM YOLUNDA DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ'NİN ÖNDERLİĞİNDE SINIF KARDEŞLERİYLE BİRLEŞEREK, KARARLILIKLA YÜRÜYECEKTİR.

18 Eylül'de burjuva basınında ''Doğulular Partisi'' kurulacağına ilişkin bir haber yayınlandı. Haberi veren ve ropörtaja oturan ise bir zamanlar Özgürlük Yolu'ndan olan ama koltuk kapışması yüzünden şimdi Özgürlük Yolu'ndan ayrı düşen Diyarbakır Belediye Başkanı Mehdi Zana.

Bu açıklamaya 14 Ekim'de yapılan seçimlerin tam da arifesinde yer verilmesi bir raslantı değildir. Gericilerin tümünün halkın seçime katılımının çok az olacağı konusunda yüreklerinin hop hop hopladığı bir sırada Mehdi Zana'nın bu büyük ifşaatı bir raslantı olamaz. Ne var ki gerçek durum da budur.

Bu açıklama esas olarak iki şeye yöneliktir.

Birincisi: Mevcut parlamentodan ve siyasi partilerden uzaklaşmaya başlayan ve bundan dolayı seçime katılma oranı çok düşük olacak olan Kürt emekçi kitlelerinin, ortaya bir ''Doğulular Partisi, 'Kürt Partisi'' kurulacak yaygarası atarak bugünkü durumda düzen ve parlamentoyla bağlarını canlı tutmak. İkincisi ise: Kürt emekçi kitlelerinin düzen ve parlamentoyla canlı tutulan bu bağların üzerinde artık emperyalistler ve ülke gericiliği için bir açmaz haline gelen Kürt meselesine (Kürt ulusunun kendi kaderini tayin ve ayrılma hakkı) daha kalıcı çözümlemelere (!) gitmektir.

Bütün bu ilişkiler içerisinde dikkati çeken yön, emperyalistlerin bu sorunu Kürt gericiliği (komprador burjuvaları ve toprak ağaları) eliyle çözmeye çalışmalarıdır. Mehdi Zana ise bu Kürt gericiliğinin sözcülüğünü etmektedir.

KÜRT HALKINA HAZIRLANAN YENİ OYUN NEDİR?

Emperyalizmin derinleşen buhranının ülkemize ve emekçi halk kitlelerine yansıması sadece sınıfsal sömürü ve baskı şeklinde olmamaktadır. Derinleşerek büyüyen buhran, her türlü sınıf sömürüsü ile iç içe geçmiş ve onun doğrudan bir devamı olan bir ulusal sömürü ve ulusal baskının yoğunlaştırılmasını da beraber getirmektedir. Buhran şartlarında artan ulusal sömürü ve baskı, ülkenin emperyalizme daha çok peşkeş çekilmesi, kapıların emperyalist sermayeye ardına kadar açılması ve bağımlılığın pekiştirilmesi şeklinde olduğu gibi, Kürt ulusu üzerinde sürdürülen her türlü baskı, jenosit, katliamlar biçiminde kendisini daha açık göstermektedir.

Kürdistan'da askeri tatbikatlar birbirini kovalamakta, köyler basılarak, halkın elindeki silahlar toplanmakta, Kürt halkına yönelik katliam hazırlıkları yapılmakta, Kürt işçilerinin ve yoksul köylülerinin yükselttiği toprak ve özgürlük mücadelesi kan ve terörle bastırılmaktadır. Faşist sıkıyönetim paşaları ya Ceylanpınar DÜÇ'de olduğu gibi fabrikanın yönetimine elkoyarak, orayı askeri karargah haline getirmekte ve kendisini de işyerinin müdürü ilan etmektedir ya da Nusaybin'de, Hilvan'da ve daha birçok yerde köylülüğün mücadelesini askeri çıkartmalarla ezmeye ve bölgeyi adeta işgal altında tutmaya çalışmaktadırlar. Derinleşen buhran, Kürt halkına sırtına vurulan daha ağır ekonomik yükler ve dizginsiz bir ulusal baskı getirmektedir.

Kürt halkı üzerindeki bu çifte baskının koşutu olarak emekçi kitleler arasında demokrasi ve özgürlüğe kavuşma, toprak ağalarının ellerindeki topraklara elkoyma, ulusal baskıdan kurtulma ve özgürce yaşama eğilimleri güçlenmektedir. Toprak ağalarına kişisel ve feodal bağımlılık içinde bulunan Kürt köylülüğünün ve emekçi halkın Kürt gerici sınıflarından siyasi olarak kopuşu hızlandırmaktadır. Bu durum, komprador-feodal düzenin siyasi yapısında onulmaz tahribatlara yol açmaktadır. 14 Ekim'de yapılan seçimlere Kürdistan'ın 10 ilinde % 45 dolayında halkın katılmaması bunun en açık göstergeleridir. 1975'lerde başlayan bu gelişmenin 1979'da ulaştığı boyut budur.

Kürdistan'da siyasi istikrarı ve düzenin bekasını sağlamakla görevli olan Kürt gericiliği 1975'den bu yana halkın gelişen ulusal-devrimci-demokratik hareketinin tekerine çomak sokmaya devam etmektedirler. Gelişen devrimci mücadele karşısında etkinliklerini Kürdistan'da hızla yitiren MHP, AP, MSP gibi faşist partilerin yerine CHP gibi alternatifleri dikerken, bir yandan da açıktan ırkçı-faşist akımlar yerine Kürt şovenisti sosyal-faşist, faşist, gerici alternatifler oluşturmaya çalıştılar. Özgürlük Yolu, DDKD gibi Kürt toprak ağalarının örgütleri sahte bir ''anti-feodal'', ''ulusalcı'' maskeyle Kürt halkının karşısına dikildi. Böylece düzeni değiştirmek diye bir bakış açısı olmayan bu örgütlenmeler, milli duyguları ve toprak talebini sömürmek maskesiyle kitleleri düzen sınırları içiresinde tutmaya çalıştılar. Ancak hızlı gelişen mücadele, bu örgütlenmelerin gerçek yüzünü ve Kürt gericiliği ile olan ilişkisini açığa çıkardı. Bunların tümü dağılma sürecine girdiler. Kitleleri düzene bağlayan bu örgütlenmelerin teşhir olmasına, düzene ve Kürt gericiliğine teslimeyet izlemelerine karşı, kitlelerin duyduğu hoşnutsuzluğu toplamak için bu defa da sözde ''sol'' bir çizgi izleyen ''Apocu'' karşı-devrimci çeteye sarıldılar; fakat daha baştan ''Apocu''ların Kürt toprak ağalarının çeteleri olduğu açığa çıkınca, kitleler buna da rağbet etmediler. Birkaç küçük yer hariç –ki buralarda da feodal zorbalıkla yaşıyorlar– emekçi halk ''Apocu'' sürüleri arasından kovmaktadır. İşte seçim arifesine gelindiğinde Kürdistan'daki genel siyasi durum buydu.

Emperyalist tahakkümün, komprador-feodal düzenin Kürdistan'da devamını sağlamanın ve Kürt ulusu üzerindeki ulusal boyunduruğun Kürdistan'da teminatını ve sosyal temelini oluşturan düzen ortağı Kürt gericiliği yeni –ama eskimiş– hesaplarını hayata geçirmek için soyundular. İlk önce kitlelerin düzene, parlamentoya ve seçimlere duyduğu tepkiyi bertaraf etmek için bütün uşaklarını ve ''milliyetçi'' yedeklerini harekete geçirdiler. Kitlelerin önüne bu defa da ''Kürtlük'' ''Doğululuk'' gibi parlamenter alternatifler sundular. DDKD, Özgürlük Yolu, Ala Rizgari, Rizgari (diğerleri de sessiz kaldı) gibilerinin hepsi ''Yurtsever demokrat adaylar desteklenebilir'' diye halkı oy vermeye, seçimlere katılmaya çağırdılar. Böylece kitleleri ''Kürtlerin hakkını savunmak ve varlığını kanıtlamak'' demagojisiyle seçime katılmaya çağırdılar. Kürt halkıyla parlamento ve seçim güldürüsü arasındaki bağı sıkı tutmaya çalıştılar.

Mehdi Zana'nın bu dönemde ''Doğulular Partisi kuracağız'' sansasyonal haberi ise kitlelere ''Hele şimdi siz bu seçimlere bir katılın, biz de zaten Kürt haklarını savunacak (!) bir parti kurma çalışması içerisindeyiz'' diyerek, onların burjuva parlamentosundan uzaklaşmalarını engellemek içindi. Kürt gericiliği böylece halkın seçime katılımını bu yolla sağlamaya çalıştı. Böylece kitlelere düzen ve parlamento arasındaki bağı canlı tutmaya ve bunun üzerine daha uzun vadeli (!) emperyalizmin ve düzenin lehine hesaplarını hayata geçirmeyi amaçlamaktadır.

Mehdi Zana'nın sözünü ettiği ''Doğulular Partisi'' Kürt gericiliğinin yaptığı hesaplardan birisidir. Kürt milleti üzerindeki militarist baskıları onaylayan Kürt gericiliği, diğer yandan kitlelerde biriken ulusal-demokratik muhalefeti düzenin ve parlamentonun potasında eritmeye çalışıyor. Kürt feodalleri ve komprador burjuvaları Kürt ulusunun zora dayalı birliğinin baş sorumluları ulusal hainlerdir ve aynı zamanda ulusu mevcut devletin ağına takan bağlardır. Emperyalistler ve gericiler bu bağlardan yararlanarak Kürdistan'da yükselen mücadeleyi kendi parlamentosuna çekip orada boğmak istemektedir.

''Doğulular Partisi'' yaygarasının bir başka amacı da, bugün Kürdistan'da parçalanmış ve dağınık durumda bulunan gericiliğin sahte ''anti-sömürgeci'' maskeli uşak örgütlerini birleştirmektir. Böylece mevcut siyasi güçlerdeki parçalanma ve dağılmanın önüne geçmeye ve irili ufaklı birçok gerici grubu biraraya getirmeyi, emperyalizme ve komprador-feodal düzene hizmet sunan ortak bir platformda birleştirmeyi amaçlamaktadır. Birlik isteyen kitlelerin karşısına böyle gerici bir birlikle çıkıp, bunu onlara onaylatmaya çalışmaktadırlar. Oluşturulmak istenilen bu birliğin esas yanı, yükselen halk hareketini ezmek; mücadeleyi hedefinden saptırmak ve kitleleri düzen sınırları içersine hepsetmektir. Kürdistan'da gelişme gösteren proleter devrimci ve devrimci-yurtsever hareketin ve bunların önderliğinde yükselen mücadelenin karşısına daha ''güçlü'' örgütlenmelerle çıkmak bu gelişmeyi durdurmak istemektedirler.

Gericilik, dağınık durumdaki siyasi güçlerini biraraya getirerek gerici-şoven propagandayı daha güçlü bir şekilde örgütlemeyi, Kürt işçilerinin ve emekçilerinin kafasını burjuva ideolojisiyle daha çok ağulamayı çeşitli milliyetlerden işçiler ile Kürt işçileri arasındaki birliği yok etmeye çalışmaktadırlar.

Kürt egemen sınıflarının bu girişimlerinin diğer bir amacı da, kendisiyle ideolojik yakınlık gösteren ve yine kendisine karşı mücadelede tutarsızlık ve daha çok uzlaşma eğilimi gösteren Kürt burjuva milliyetçisi akımları her şeye rağmen şimdiden etkisizleştirmek ve kontrol altına almaktır.

Öyle görünüyor ki, önümüzdeki dönemin en önemli meselelerininden birisi Kürt meselesi olacaktır. Emperyalistler ve her soydan gericiler daha şimdiden Kürt halkının yükselttiği ulusal-demokratik mücadeleyi ezmek ve dikensiz bir gül bahçesi niyetinde Kürdistan yaratmak için faaliyetlerine bir hayli hız vermişlerdir. Kürt halkının özgür ve demokratik yaşama kavuşma mücadelesi karşısında yenik düşmek şeklindeki korkulu rüyalarına bir son vermek için soyunmuşlardır.

Ama korkunun ecele faydası yoktur. Kürt işçileri ve emekçileri kendisine hazırlanan yeni siyasi tuzakları boşa çıkaracak ve Ulusal Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm yolunda Devrimci Komünist Partisi'nin önderliğinde sınıf kardeşleriyle birleşerek, kararlılıkla yürüyecektir.

«Apocu»ların demagojisi ve son marifetleri

''Apo''cu karşı-devrimci çete yoksul Kürt köylüsüne ve devrimcilere saldırmaya, düzene ve toprak ağalarına hizmet sunmaya devam ediyor. Halkın ve devrimcilerin artık izin vermediği bu saldırı gürûhu yeni demagojilere ve provokasyonlara başvuruyor.

Apo'cuların son günlerde yaygınlaştırdığı demagojilerinden bir tanesi de ''Bucak devletini yıktık sıra diğerlerine geldi'' şeklindedir. Oysa ortada yıkılan değil, güçlenen bir devlet vardır. Bucak gibi büyük toprak ağasının dahil olduğu devletin ve Bucak'ın silahlı zorbalığı elele yörede kol gezmektedir. Okulların dahi açılmadığı ve kimsenin çocuğunu okula gönderemediği, pantolonla gezenlerin ''Apo'cu''dur diye kurşunlandığı, 10'dan fazla köyün yakıldığı, Patos'larda insanların kıyma yapıldığı, 3500'e yakın ailenin göç ettiği, ordunun heryeri karargah haline getirdiği Hilvan ve Siverek bölgesinde ''Bucak devleti''nin yıkılmasından sözedilebilir mi?

Bütün bu işler militarist ordu, Bucak'lar ve ''Apo'cular'' tarafından yapılmaktadır. Bölgede olan tek şey feodal zorbalık ve egemenlik, militarist baskının artmasıdır. ''Apo'cular''ın yıktık dedikleri ''Bucak devleti'' ve Bucak'ın ve diğer toprak ağalarının devleti ayakta ve halka karşı işbaşındadır.

Apo'cuların bu demagojiyle bir başka amaçları da Kürt toprak ağalarını ve onların mahalli egemenliklerini faşist diktatörlüğün dışında göstermek istemeleridir. Kürt ''milliyetçileri''nden ödünç alınan bu fikirler görüldüğü gibi karşı-devrimciler için iyi birer sav oluşturmaktadır.

''Apo'cu'' çetenin son marifetleri bu kadar da değildir. Son günlerde Tunceli'de devrimci halk hareketini militarizme ezdirmek için bir dizi provokasyonlar hazırlamaktadırlar.

Ceylanpınar'da uzun süreden beri hazırladıkları ortamın bugünkü görünümü şudur: Her kapıya bir komando askeri dikilmiştir. Düç faşist ordunun karargahı haline getirilmiştir. Çiftliğin yönetimini sıkıyönetim almıştır. Belediye başkanlığını sıkıyönetim albayı yapmaktadır. Bütün köyler didik didik aranmakta akşam saat 19.oo'dan sonra kimse dışarı çıkamamaktadır.

Ensari oğluna ''Bucak'ın işini bitirdik sıra sana geldi'' diye ''tehdit'' mektupları göndererek militarist baskının Dicle-Diyarbakır bölgesine kaydırmak için devlete gerekçe hazırlamaktadırlar. Bir tek Apo'cunun dahi olmadığı Dicle köylerinde yoksul köylüler üzerinde bu bahaneyle militarizm ve feodal zorbalık kol gezmeye başlamıştır.

Sayılamayacak kadar çok örnekle ''Apo'cu'' çete iş başındadır. Militarizme kılavuzluk etmekte, kendi gücüyle yapabildiğini yapmakta ama aynı zamanda da artırılacak olan militarist baskı için toprağı temizleyerek faaliyetini sürdürmektedir.

Tecrit oldukça azgınlaşan bu çeteyi halk hergün daha yakından tanımaktadır. Hakim sınıfların yükselen mücadeleyi ezmek için emekçi Kürt halkına karşı ''Apo'cu''luk adı altında sürdürdüğü saldırılar, bu sınıfların egemenliğini, devletin ve ordunun yıkılışını engelleyemeyecektir.

İŞGAL EDİLEN KÖYLERDEN VE İŞYERLERİNDEN BÜTÜN ASKERİ BİRLİKLER GERİ ÇEKİLSİN

Sıkıyönetime hayır!

19 İlde uygulanmakta olan sıkıyönetim 24 Ekim'de yeniden uzatıldı. Böylece Kürdistan'da yıllardır at oynatıp, kılıç sallayan faşist ordu sıkıyönetimli saldırılarını sürdürmeye devam edecektir.

Kürt emekçi halkının yükselen ulusal demokratik mücadelesini engellemek ve de esas olarak ülkedeki sınıf mücadelesini bastırarak siyasi istikrarı sağlama(!) amacıyla 19 ilde ilan edilen sıkıyönetim, seçimlerden sonra da yine iş başındadır.

Sıkıyönetim uygulanan 19 ile bakıldığında bunlardan 16 tanesinin Kürdistan illeri olması tesadüfi değildi, tersine bu tam da Kürt halkının özgürlük ve toprak mücadelesini bastırmak ayrıca hızla gelişen Kürt ulusal muhalefetini kan ve zulümle boğmak amacını taşımaktaydı. Sıkıyönetimin 8 - 10 aylık süre içersinde de uygulaması da açıkça göstermiştir ki hiçbir baskı ve tehdit Kürt halkının mücadelesini, değil durdurmak onu zayıflatmaya bile güç yetirememiştir. Kürdisdan'da sıkıyönetim zincirleri teker teker kırılmaktadır. Gelişen toprak mücadelesi, grevler, boykotlar, direnişler hiçbir yasak tanımadan birbirini izlemektedir.

10 aya yakın sıkıyönetim uygulaması süresince faşist ordu Kürt köylülüğü ve emekçi halkı üzerinde tam bir terör estirmektedir. Köyler basılmakta ve yağmalanmakta, Kürt köylüleri güpe gündüz dağlara kaldırılmakta, halka insanlık dışı işkenceler uygulanmakta ve binlerce insan sorgusuz sualsiz tutuklanabilmektedir.

Sıkıyönetim bölgelerinde faşist paşalar kendilerini, Belediye başkanı, fabrika ve işletme müdürü hatta okul yöneticisi dahi ilan etmektedirler. Böylelikle mücadelenin en hızlı geliştiği yerler askeri birlik ve araçlar tarafından işgal edilmekte adeta sıkıyönetim karargahları durumuna getirilmektedir.

Özellikle köylere sağlık ve Kızılay yardımı yapmak adı altında seyyar karakollar kurmaya başlamışlardır. Birçok köyde askeri çadırların ve araçların tepesine astıkları Kızılay bayrağı altında yüzlerce asker ve silah bulunmaktadır. Bir sağlık ve kızılay yardımı yapmaya, bu kadar askeri güçle, aylardır köylerde kalmanın anlamı sadece tehdit ve gözdağıdır. Ayrıca hiçbir sağlık ''yardımı'' yapılmamaktadır. Bazen köylüleri dipçikle askeri çadırların önüne toplayarak, onlara paslı iğnelerle ''Aşı''(!) yapıyorlar. Bir aşı için bu kadar da fazla değil mi?

Sıkıyönetim Kürt halkına baskı ve zulmün artırılmasının bir aracıdır. Emekçi halkın mücadelesinin karşısında sıkıyönetim de sökmeyecektir.

SIKIYÖNETİM DERHAL KALDIRILSIN

Sahte 'ulusal bayramlar'ın karşısına proletarya ve halkın kendi gerçek bayramlarını koyalım

Gerici sınıflar ve sözcüleri ellerine geçirdikleri her fırsatı emekçi halkın yükselttiği ulusal ve demokratik mücadeleye karşı bir saldırı ve tehdit aracı olarak değerlendirmektedirler. Sözde ''ulusal bayramlar'' bu konuda onlar için her zaman kullanılmaya hazır malzemeler olmaktadır. 29 Ekim, 27 Mayıs, 19 Mayıs vb. gibi ardı arkası kesilmeyen birçok ''bayram''da faşist demagoji ve propaganda, ırkçı-şoven faaliyet sürüp gitmektedir. Geçtiğimiz günlerde bunlardan bir tanesini daha, ''29 Ekim Cumhuriyet Bayramı''nı yaşadık.

Burjuva sözcülerinin tümü ''ulusal bayramlarını'' kutlarken ''iç ve dış düşmanlara karşı birlik'', ''anarşi ve bölücülük'', ''ekonomik güçlükleri aşma edebiyatı yaparak o eski, devletin temellerinin atıldığı günleri yadetmekte ve ''Atatürkçülük'' yarışına girmektedirler.

Hakim sınıflar bu günlerde sadece halka karşı demagoji ve tehditle yetinmmektedirler. Her ''bayram'' gününü militarizmin emekçilere karşı gövde gösterisi haline getirmektedirler. Binlerce askeri, silahı, aracı uçaklarını ortaya çıkarmakta, tehdit ederek resmi geçitlere dizilmektedirler. Militarizmin at oynattığı alanlardan bir tanesi olan Kürdistan'da bu tablo daha açık sergilenmektedir. Her iki günden birinde ''Bayramdır'' diye işgal kuvvetleri gibi sokaklara döktükleri askerlerle rapu-tap gezinmekte avaz-avaz ırkçı-şoven marşlar söylemektedirler.

Bu ''günlerde'', bütün bir karşı-devrimci koro ''cumhuriyetin varlığına içten ve dıştan yönelen tehditler'' üzerinde daha çok durmaktadır. Nedir bu tehditler? ''İçten yönelen tehdit'' dedikleri sadece emekçi halkın ve Kürt ulusunun iktidara yönelik mücadelesidir. Halkın yükselen devrimci-demokratik mücadelesi ülkedeki Kürt ve Türk gericiliğini ve onların faşist diktatörlüğünü tehdit etmektedir. Onların vaazettikleri karşı durulması gereken ''iç tehdit'' yükselen bu ulusal ve sınıfsal mücadeledir. Korumaya çalıştıkları ise boynuna cumhuriyet tasması geçirilmiş faşist diktatörlüktür. Artık takke düşmüş, kel görünmüştür. İç tehditlere karşı korunmasını istedikleri cumhuriyet devleti; emekçi halk üzerindeki sömürü ve baskının, Kürt ulusu üzerindeki milli zulmün sürdürülmesinde militarizmiyle, bürokrasisiyle bir teminat olan bu devlet, faşist diktatörlüktür.

Gericilerin tehdit olarak gösterdikleri ''dış düşmanlar'' ise, elbette ki kendilerinin ve ekonomilerinin uzantısını oluşturdukları emperyalizm değildir. ''Dış düşman''lar dedikleri sadece bir safsatadır. Bu yaygarayla ülke içindeki sınıf çatışmalarını gizlemeye, dikkatleri dışarı kaydırarak mücadeleyi dindirmeye ve şovenizmi körüklemeye çalışmaktadırlar.

Gerici propaganda ve faaliyet ''birliğin bozucusu'' olarak ise iki şeyi göstermektedir. Birincisi: Ezilen sınıflarla sömürücü sınıflar arasındaki ilişkilerde emekçi sınıfların yükselttiği toprak ve özgürlük mücadelesi, İkincisi ise Kürt ulusunun yükselen ulusal muhalefetidir. Düzenlerine yönelen bu tehditleri ''anarşi ve bölücülük'' olarak nitelemektedirler. ''ulusal ruhu yükseltmek'' adına Kürt ulusuna karşı yoğun bir ırkçı-şoven propagandaya girişmektedirler. Bir yandan Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesine karşı tehditler savururken, öte yandan da Türk emekçilerine yönelik şoven kışkırtmalara ağırlık verip, onları Kürt halkına düşman etmeye, çeşitli milliyetlerden işçileri ve emekçileri birbirlerine karşı çıkarmaya, emperyalizme ve gericiliğe karşı birliği engellemeye çalışmaktadırlar.

Hakim sınıflar, bu ''bayramları'' en çok gençliğe özellikle de öğrenci gençliğe kabul ettirmeye çalışmaktadırlar. Faşist-feodal eğitimin bir parçası olarak öğrenci gençliğe ''bayramlar'' bahane edilerek yoğun bir şovenizm propagandası yapılmakta, bayramlara katmak için öğrencileri -orta öğretim-notla, yönetmelikle, disiplin cezalarıyla tehdit etmektedirler. Ama öğrenci gençlik bu ''bayram''ların niteliğini hergün daha yakından kavramakta ve bütün baskı ve tehditlere rağmen bu ''günlere'' giderek daha az ilgi duymaktadır.

Kürt ve Türk gençleri, gençliği milliyetlerine göre bölerek onun mücadelesini zayıflatmaya, ayrıca kendi şovenist-gerici faaliyetlerine gençliği zorla katmaya çalışan, Kürt gençlerine ''Türk'üm'' diye bağırtmayı, yemin ettirmeyi, Türk gençlerine Türk'ten başkasını tanımamayı zorunlu tutan bütün gerici çabaları boşa çıkarmalıdırlar. Hakim sınıfların sahte bayramlarında Kürt gençliği özgürlüğün ve özgürce -eşitliğe dayanan- birliğin Türk gençliği de ezilen ulusun ayrılma hakkının savunulmasına ağırlık vermelidirler. Sahte ''ulusal bayramların'' karşısına gençliğin birliği savunularak çıkılmalı ve gerici faaliyet boşa çıkarılmalıdır.

* * *

29 Ekim, 19Mayıs, 27 Mayıs vb. gibi günler kutlanmaya değer ''ulusal bayramlar'' değildir. Egemen sınıflar ve sözcüleri emekçi halka ve özellikle de gençliğe bu ''bayramları'' benimsetmeye çalışarak böylece onların düzene ve kurumlarına sahip çıkmalarını istemektedir. Bu ''bayramların'' hemen hepsi ya 29 Ekim gibi Cumhuriyetin ilanına, ya 27 Mayıs gibi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının CHP içerisinde üslenen kesimlerinin reformist burjuvaziyi de peşine takarak askeri bir darbeyle iktidarı ele geçirmesi gibi ya da Atatürk'ün Samsun'a çıkışı (19 Mayıs) gibi olaylara tekabül etmektedir. Bu olaylara ve değişmelere denk düşen ''bayramların'' ulusallıkla'' hiçbir ilgisi yoktur. Egemen sınıf sözcülerinin adını bolca ettikleri ''Anti-emperyalistlik'' bu ''bayramlara'' tekabül eden kurumları -devleti, parlamentoyu vb- halka şirin göstermek içindir. Türkiye'nin emekçi Türk ve Kürt halkının emperyalist işgale karşı verdiği kurtuluş savaşının özü, oluşturulan ve yarı-sömürgeliği, yarı-feodalliği temsil eden devletin burjuva feodal niteliğiyle hiçbir yakınlık göstermemektedir. Hilafetin kaldırılması, padişahlığa, otokrasiye karşı cumhuriyet, gerici anayasa ve uygulamalar ad değişikliğinden başka bir şey değildir. Cumhuriyet döneminde de emekçi halk ve Kürt ulusu üzerindeki baskı ve sömürü otokrasiyi aratmayacak kadar yoğun bir şekilde süre gelmiştir.

Diğer bir önemli yan da şudur:

İlan edilen cumhuriyet, bütün karşı devrimciliğinin yanısıra Kürt ulusunun, ulusal demokratik haklarının gaspı temelinde kurulmuştur. Koçgiri'de ulusal ve demokratik hakları için direnen binlerce Kürt emekçisinin kanları üzerinde yükselmiştir. Meclis açısından bakıldığında da durum böyledir. Toprak ağalarından ve komprador burjuvalardan oluşan bu meclis ''ulusal'' olmadığı gibi yine bu mecliste Kürt halkı ve ulusu Kürt ağalarına, şeyhlerine, aşiret reislerine temsil ettirilerek(!) Kürt ulusunun zora dayanan birliği gerçekleştirilmiştir.

Bugün de durum aynıdır. Gericilerin bu bayramlarda korunması için çağrılar yaptıkları devlet ve kurumları toprak ve özgürlüğü elde etmenin, Kürt ulusunun ayrılma hakkının gerçekleşmesinin önünde engeldir ve hiçbir ulusal niteliği yoktur.

Egemen sınıflar bir yandan işçi sınıfının 1 Mayıs gibi şanlı bayramlarına yasak koyarken nerdeyse her iki günden birini ''ulusal bayram'' ilan etmişlerdir. Ama emekçi halkımız artık bu tür bayramlara rağmet etmemekte o işçi sınıfının önderliğinde 1978'de, 1979'da kendi gerçek bayramı olan 1 Mayıs gibi bayramları gerici yasak zincirlerini kırarak kutlamaya yönelmiştir.

TKP, TİKP gibi revizyonistlerin bu mesele karşısındaki tavırlarına gelince: Bunlar her meselede olduğu gibi bunda da egemen sınıflara bayraktarlık yapmakta, her bayramda ağızlarından, kalemlerine hatta ayaklarına kadar Türk devleti ve onun çıkarları karşısında geçit resminde bulunmaktadırlar. Bunlar ayrıca da Türk şovenizmini körükleyerek hakim sınıflara hizmet sunmaktadırlar.

Gerici sınıfların ve uşaklarının yükselttiği şovenist propoganda ve eylemden Kürt modern revizyonistleri ve burjuva-milliyetçi akımlar bunun karşısında Kürt şovenizmini, milliyetçiliğini körüklemektedirler. Ellerine geçen her fırsatta çeşitli milliyetlerden işçileri ve emekçi halkı bölmeye, onların birleşik gücünü ve mücadelesini zayıflatmaya çalışmaktadırlar. Bu akımlar hep bir elden Türk şovenizminin karşısına Kürt şovenizmini geçirmek için bu bayramları bahane etmekte ve emperyalizmin ve gericiliğin aleti olmaktadırlar. Kürt ulusunun haklarının gaspedilmesini istismar ederek Türk şovenizmine alternatif olarak Kürt milliyetçiliğini ve şovenizmini savunan bu gruplar proletaryanın düşmanıdır.

Türkiye'nin Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden emekçi halkı 29 Ekim, 27 Mayıs, 30 Ağustos gibi ''bayramları'' ve bunların tekabül ettiği ordu, devlet vb. kurumları ortadan kaldıracak, bunların yerine halk cumhuriyetini, halk meclislerini geçirerek gerçek bayramlarına yenilerini ekleyecektir.